

La cultura a les capitals

Sempre, he tingut molt clar que les capitals de comarca, o juguen un paper ?capital?, o no fan les seves funcions, i son automàticament substituïdes per altres municipis que els hi prenen aquest rol.

Acostumo, els caps de setmana a mourem per diferents capitals de comarca: Vic, Solsona, Puigcerdà, La Seu d'Urgell, Manresa, Ripoll i Berga. Fins i tot, diria que ho faig per aquest ordre, afegint-n'hi alguna de més llunyana però molt interessant pel que ofereix, com és Granollers, Terrassa o Girona.

Què busquem, en una capital? En primer lloc, jo diria, un entorn, un ambient agradable, ben cuidat, actiu, i amb una programació prou àmplia d'esdeveniments com per a poder triar. Siguin cinemes, teatre, exposicions, museus, fires innovadores, concerts poc habituals, trobades culturals, bons restaurants, etc.

Però, per tenir èxit, i que la capital arrelhi com un lloc habitual de destí, ha de tenir continuïtat i persistència. Una flor, no fa un jardí. I si algú creu que amb un gran esdeveniment ja crea arrelament, s'equivoca.

Una capital, necessita reinventar-se constantment, introduint novetats constants, per petites que siguin, perquè ja justifica una nova visita. Es el que passa amb alguns museus. Hi ha museus estàtics, i n'hi ha d'actius i variables. Un museu estàtic, el vas a veure una vegada, i te n'oblides, fins al cap de 10 o 15 anys, en canvi un que organitzi exposicions, de tant en tant, et permet anar-les a veure, i de rebot, visitar el museu habitual.

I això, no acaba de funcionar. Totes els capitals lluiten per tenir museu, o museus, més com a prestigi que no pas com autèntic atractiu. En algunes visites fetes, els hi he comentat als conservadors, i la resposta habitual, és que amb els recursos que tenen ja és un miracle poder-los mantenir oberts. Greu error, perquè he pogut comprovar, poso per exemple el Museu Episcopal de Vic, que quan han organitzat una exposició especial, el nombre de visitants es triplica o quadruplica.

El mateix passa, amb la programació d'alguns teatres o centres culturals. Si la programació es panseix o es converteix en rutinària, hi va la gent de sempre, però no incrementa espectadors. En aquest sentit, el model ideal és el Kursaal de Manresa. La capacitat per oferir novetats i qualitat, sobrepassa el poder de la capital. Per ell sol, ja val la pena anar a Manresa.

Com pel conjunt arquitectònic de Terrassa, val la pena una visita, de tant en tant, acompanyada per alguna altra visita pel centre.

Altres vegades, no calen grans espectacles, sinó mantenir algunes activitats en perill d'extinció com son els cinemes. En aquest sentit, és elogiuable el manteniment dels cinemes a Puigcerdà, La

Seu, Ripoll o Solsona. Hi ha un nucli de persones fidels que necessiten tenir-los a casa, i si la mainada no els té, no se'ls hi pot inculcar l'estimació per un art escènic, com aquest.

En resum, la inversió en cultura, s'ha de contemplar com una inversió en la totalitat del poble o ciutat. No pot ser, un àmbit de segona, sinó de primera divisió. En sóc un consumidor, i puc assegurar el immens atractiu que té per a moltes persones que es mouen, en funció del que ofereixen pobles i ciutats, en matèria cultural. Molts, no ho tenen en el cap. S'equivoquen clarament.